

rotný Skopový Bohuslav,

R o t a R o z h l a s

Věc: Revoluční boje-
účast.

167 SKOPOVY
Praha, 3/VI 1945.

Velitelství roty

Rozhlas-Praha.

Dne 5/V 1945 okolo 11 hod. dopol. vyběhl jsem z místa svého zaměstnání /Vyšší prům. škola na Smíchově/ a po informaci mezi lidem na ulicích: "Co se děje?" odebral jsem se jako bývalý voják do kasáren Štefanikových vl. prap. 1, kde jsem dal k dispozici. Rtm. Císař na kterého jsem se obrátil, poněvadž jsem jej znal z dřívějšího působení v armádě, mně však řekl, že doposavad není ještě nic rozhodnuto neboť sami nemají žádné pořádné zbraně a střelivo, abych se odebral domu a podíval se do kasáren odpoledne. Totéž mně potvrdil i jeden čet. d. sl., kterého znám z dřívějšího působení, ale jehož jméno si nepamatuji. Půl hod. jsem pak ~~XXXXX~~ ještě v kas. pobýval a pomáhal nakládati filmaře, kteří jeli s novou hradní stráží na hrad. Sám jsem nastoupil do auta také, že s nimi pojedou, avšak na rozkaz jednoho por. vl. vojska abych šel ulici jsem slezl. Protože jsem viděl, že prozatím se nedá nic dělat odebral jsem se domů, abych svoji ženě dal příkazy pro nastávající vážnou dobu. Doma jsem se přelíčil do čistého prádla a jen tak v rychlosti něco pojedl a protože na křižovatce u Smíchově se srocovali lidé šel jsem tam také. V tom přijelo auto obsazené SA, vyzvali jsme je aby zastavili a vzdali se. Jeden již z toho auta vylezal nad se chtěli vzdát - nevím/a tu mu již nejbližší stojící Čech vrazil ránu, na což se snažil dostat do auta zpátky. Z auta pak začal ihned v zápětí na to jednat a přiletel do lidu. Dali jsme se do nich holými pěstmi, aktovkami a někdo přiběhl s pistolí a lapí jsme ubili a auto převrátili. Co se dělo dál již nevím, neboť jsem běžel do kasáren, poněvadž jsem si řekl, že se tu musí vzít, celá naše revoluce, pořádně vojensky do rukou. Do kas. mně však nevpustil strážný. Odešel jsem proto rozloben na celou hradní vojsko do průmyslové školy, kde jsem zajistil vrata a všechny přístupy z ulice, aby snad některý Němec, nebo drancovník nevnikl do budovy. Tuto jsem potom s strážným Lisým střežil, neboť tam byl sám s ženou. V odpoledních hod. jsem odešel pak ještě dvakrát ke kasárnám, kde byl shluk lidí a zbraně žádné. Vrátil jsem se zpět na hradní vojsko až do 10 hod. Zbavy o svoji ženu odešel jsem pak domů. Protože jsem však vrátný žádal, abych se vrátil přišel jsem zpět asi v 1 hod. po půlnoci. ~~XXXXXX~~ S přítomným pak šrtm. Brdou jsme se odebrali do kasáren Štefanikových kde jsme doufali, že budem moci sestavit pořádnou jednotku a dát se s ní do účinných bojů. Při příchodu do kasáren shlédl jsem p. škpt. Mahra, kterého jsem znal z dřívějšího působení u armády, který mně ihned uvítal jako dobrého kulometčíka a dal k dispozici lidi, abych si sestavil čet. Odpočítal jsem si 45 mužů, vyžádal si pro čet. výzbroj a střelivo. Na rozkaz škpt. Mahra, odpochoďoval jsem do budovy na jižní kas., kde jsem čet. organizoval a mužstvo, které sestávalo většinou z dobrovolníků nevojáků poučil v zacházení se zbraní/nabíjení, skrytí náboje použití mířičů a p./ Četu jsem pojmenoval Brda, podle šrtm. Brdy, neboť byl jako rtm. ustanoven vel. čet. a já zástupcem. Družstva pak: družstvo Hrabě-Zelenka-Šnajdr podle jmen vel. mužstev bývalých vojáků. Pořídil jsem seznam čet. podle jednotlivých družstev a nařídil jim si také velitelé družstev pořídili seznam svých harcovníků. Protože jsem neměl žádné, automat. zbraně, požadoval jsem tyto. Škpt. Mahr mně beze všeho chtěl vydat jeden kulomet vz. 24, což jsem odmítl s poukazem, že nemám vycvičené mužstvo a pro boj v ulicích je výhodnější lehký kul. s kterým se i nevoják rychle seznámí. Kulomet jsem však nedostal s podotknutím, že vel. čet. musí být důstojník, abych si některého našel. Požádal jsem por. Hodače, aby převzal čet. a my mohli obdržeti kulomety, což on to učinil. Kulomety jsme potom obdrželi a sám jsem si jeden ponechal jako střelec a ostatní zástupce podle hodn. byl šrtm. Brda. Byli jsme dány k dispozici p. škpt. Hraběmu, který nám přidělil auto a nařídil odjezd ihned k zajištění Rozhlasu. Sedali jsme do auta přikrytého plachtou, zajistili transport kul. v okénkách. Auto jsme zavezli do ulice sev. kavárny Demínka, kde jsme za nějakým bedněním přes ulici, vystoupili a dali se na pochod k budově rozhlasu! Dostali jsme se ke vchodu do budovy rozhlasu z Bašbínovi ulice, kde nás přivítal p. škpt. Záruba slovy: "No to je přece co!" Rozdělil čet. potom po družstvech jednak po okolních domech a v samotném rozhlasu. Sám s družstvem jsem byl přidělen p. škpt. Preislerovi, který mně jako střelci přidělil stanoviště nabalkoně ve zvláš. přízemí na sev. - vých. straně budovy. Hlavním úkolem - ulice Šchwerinova od musea až po Španělskou ulici. Vedlejší, ul. Bašbínova ke Smetance a Šchwerinova směrem na východ. Po zaujetí paleb. stan. odhadl jsem si potřebné vzdálenosti, upozornil střelce v oknech, aby v případě palby z kul.

se skryli uvnitř místností, poučil svého nabiječe v plnění zásobníků a chování se v případě střelby z děl nebo z minometů. Mimo to jsem mu vysvětlil a ukázal zacházení s kul. vz. 26 pro případ kdybych snad padl. Nabiječ byl dobrovolník Vl. Pelant. Rozdělil jsem pozorování; sobě hlavní úkol, nabiječi vedlejší. To bylo asi tak kolem 4 hod. ranní dne 6/5 1945. Během dopoledne byli jsme ostřelováni dělostřelectvem při kterém jsme oba zůstali na svých místech a kryli se za díz balkonku. Při tom jsem pozoroval ještě kam granáty dopadají. Během té doby byla ulice od Španělské až nahoru k Italské prudce ostřelována výbušnými granáty a rozprasky střel jsem pozoroval na domech č. 17, 12 roh, dům Menesova-Schwer, roh, dům Balbinka Schwer, od Smetanky a výše nad ~~šmetankou~~ Italskou na již. straně roh, dům, kde byly shozeny ~~prášíkoviny~~ s věžiček. Zjistil jsem, že před každým ~~výstřelkem~~ dopadem těchto střel zableskne se v cípu Vrchlického sadu u Musea. Proto jsem na toto místo zamířil a v dávkách vypálil 30 nábojů. Střelba potom ustala. Zda jsem někoho zasáhl nemohu vědět neboť pozorování bylo ztíženo stromovím, kteréžto jsem si pak nechal upravit odstraněním překážejících stromů při stavění barikad. Mám dojem, že to byla rušivá střelba za použití pancéřových pěstí nebo granátometů, proto že nezařadila na domech zasažených, větších hmotných škod. Odpol. přilétla létadla. Slyšel jsem výkřiky: "To jsou naši!". Upozorňoval jsem, že se pokud se nezjistí podle znaků kdo to jest, nemohou tak soudit a také jedno létadlo při natočení se spodní stranou křídel proti slunci mělo zřetelně vyznačeno něm. pozn. znamení. Podle nalétání létadel upozornil jsem mužstvo, že není vyloučeno bombardování rozhlasu, jehož výkonnost nemohli Němci potřebovat. Pozoroval jsem jak svůj úkol tak i oblohu a vidím jak jedno z létadel nalétává na Směr náletu na Rozhlas a vidím, že v prostoru Smetanky vypouští pumu. Křičel jsem ještě na kamrády naproti a vedle, aby se kryli. Že na Rozhlas letí puma s nabiječem jsem se pak vrhl na podlahu balkonku. Po výbuchu který budově neublížil jsme pozorovali zase ihned přikázané ukoly, neboť před tím varovali Strašnice Rozhlas, že tunelem se na nás blíží ss-mani, kteří asi chtějí napadnout Rozhlas. V tom slyším znovu hluk létadla a vidím nízko nad čís. 17 létadlo, které právě vypustilo druhou pumu na Rozhlas. Pozoroval jsem let pumy, která se zvolna otáčela okolo své příčné osy a vidím jak narazila na stěnu Rozhlasu asi ve výši 3. poschodí a vlétla do vnitř. Proto jsem zařval na ty v levo: Kluci máte tam pumu, kryjte se!". Sami, s nabiječem práskli jsme sebou na podlahu ~~parlám~~ balkonku. Asi tak 20 vteřin bylo ticho jako v hrobě a najednou jako když se otevře peklo; barák se třásl až jsme nadlétávali nad podlahou, ~~že jsme nadlétali až nad podlahou~~. Tma plno, prachu, kouře a z výše padaly úlomky skel. Jakmile přestali létati úlomky vztýčil jsem se ústa, obličej a celý oděv plný prachu, neviděl jsem dál než na chodník pod balkonkem. Postavil jsem kul, který jsem před tím strhl se zídky balkonu, při čemž jsem poškodil tlumič kul. a napjatě zíral do směru výstřelu. Z budovy jsem slyšel volání, výkřiky, ale proto že jsem byl na důležitém místě a v okolních oknech nikdo nebyl nevzdálil jsem se a setrval s nabiječem na místě. Teprv když přišel rozkaz velitele schromáždit se v Balbínově ul. za Rozhlasem odešli jsme k barikádě roh Balbínovi a Irské, kde jsem na rozkaz p. škpt. Preialera zaujal pal. stanoviště ve směru Deminka odkud bylo střeleno. Asi po 1 hod. byl dán rozkaz vrátit se na svoje místa do Rozhlasu, kde jsem byl až do skonbojů 9/5 1945. V úterý dne 8/V 1945 v odpoledních hod. pozoroval jsem v Balbínově ul. muže a ženy pracující tam ještě na barikádě. V tom jsem viděl oheň kouř a v ~~zápětí~~ ~~zápětí~~ slyšel ránu přímo v místě kde ti to pracovali. Skočil jsem po kul. , neboť jsem se obával , aby mně nespádl se zídky a dal jej dolu. Řval jsem pak na protější stranu do č. 12 kde byla ošetrovna a kde jsem ve dveřích viděl nějakého muže, aby ihned poslal doktora a nosítka do Balbínovi ul. ke Smetance , odkud se ozývalo volání o pomoc/byla to nějaká žena -podle hlasu/. V tom vidím jak s Balbínky běží chlap s vykasanými rukávy ve fialové košili/byl to od luftschutz-aků který ráno vynášel s nĕmkami mrtvé z elektrických vozů, jak si pravou rukou přidržuje levou na předloktí z které mu tryskal krev, byl zraněn také na hlavě a noze podle krevních stop, který šíleným během utíká ve směru k ošetrovně. Řval jsem na lidi, kteří byli ve dvřích domu č. 17 aby s ním někdo běžel, ale ani jedn s nĕmhnul. Dotyčný však přes svoje zranění ošetrovny dosáhl. Šel jsem na druhý konec balkonu podívat se co se děje po výbuchu v Blabince a vidím jak p. škpt. Záruba se škpt. Hlavou tam běží. Křičel jsem na ně aby tam nebĕželi, že nezůstane při jednom výstřelu z minometu, ale p. škpt. Záruba mávl rukou a bĕžel dál a v tom dopadla druhá mina asi padesát metrů od Schwerinovi ulice, kterou byli ~~zasaženi~~ oba zasaženi neboť se v těchto místech právě nacházeli. Viděl jsem již pak p. škpt. Zárubu kterak se potácí zpátky k rozhlasu. Na to přišel rozkaz od por. Jandourka který byl od neděle naším velitelem, okamžitĕ všechno mužstvo do vnitřku budovy a moji námitku, že tam zůstanu řekl mi, že střelce s kul. je škoda a že tam zůstanu jako pozorovatel dobr. Pelant Vl. Odešel jsem na chodbu v Rozhlase odkud jsem se několikrát podíval zdali se nabiječi nic nestalo neboť jsem slyšel ješ

několic výbuchů. Na rozkaz na svá místa jsem se zase vrátil na svoje stanoviště, kde jsem setrval až do konce bojů. Zúčastnil jsem se několika prohlídek německých bytů, prohlídky v Rozhlase a s dobr. Pelantem zajistil jsem byt po prof. Schloferovi a Th. Rostové v domě č. 2 ve Španělské ul., kde posluhovačka odnášela podní dámské prádlo, které jsem jí odebral a ji samotnu zjistil, odebrav jí klíče od bytu prof. Schlofera, které dotyčná měla. Byty jsem prohlédl zdali se tam někdo ukrývá uzamknul, zapečetil páskami s mým podpisem a posl. jakož i správce domu jsem pohrozil, že ten kdo vztáhne na tyto dva byty ruku dopuští se krádeže na státním majetku. Po skončených bojích, kdy se začala organizace roty, byl jsem ustanoven zástupcem vel. II. čety por. Konráda. a po rozpuštění této výkonným rtm. roty Rozhlas se snažím s přidělených dobrovolníků vykovati opravdu vojáky.

roty! Kononij! Bol.